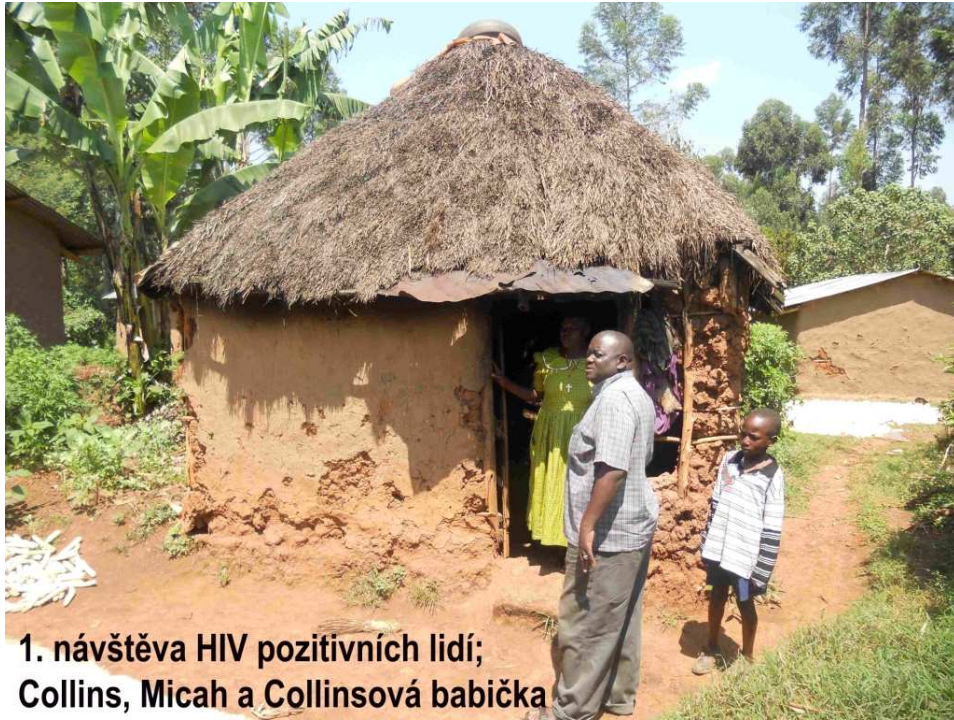

Drazí přátelé,
toto je poslední e-mail, který vám píšu z Afriky. Původně jsem plánoval svůj návrat na 15. září. Když jsem se ale podíval na termíny zkoušky z biologie, viděl jsem poslední vypsany na 1.9. a kdybych se na něj nedostavil, s největší pravděpodobností by to byl konec mého studia medicíny. Doufám tedy, že pochopíte můj důvod pro dřívější návrat zpět. Odlétám už tento pátek v noci.

**1. návštěva HIV pozitivních lidí;
Collins, Micah a Collinsová babička**

Minulý týden jsme začali s návštěvami HIV pozitivních lidí. Chodili jsme do míst, z nichž pocházejí děti z tohoto sirotčince. Většinou jsem měl možnost poznat jejich prarodiče, který často zbyl jako jediný příbuzný dítěte a nebyl schopný se o něj sám postarat. Navštívili jsme takto v několika dnech babičku Collinse, dědečka Simona a strýce Emmanuela. Vždy jsme vyslechli jejich svědectví, která byla dost

drsná. Pak jsme se s nimi modlili a snažili se je povzbudit. Vlastně spíš Micah, jelikož nikdo z nich neuměl anglicky. Pro děti je velikým požehnáním, že mohou žít v tomto domově.

Ve čtvrtek jsme jeli na náš poslední „fellowship“. Tentokrát poprvé do zděného domu. Setkání mělo oficiálně začít v poledne. Oběd jsme tedy měli už ve 13 hodin, na místo jsme dorazili okolo druhé odpoledne. Tam jsme čekali asi hodinu a půl, než přišli nějací lidé. Já si doma dost zakládám na včasných příchodech, takže pro mě zdejší vnímání času bývá utrpením. Ale třeba mě to má vychovat, abych ten čas tolik neřešil.

V pátek jsme se opět vydali do míst, odkud pochází Micah. Tentokrát však ne kvůli misijní stanici. Micahovi volala jeho známá odtamtud, že ví o jednom sirotkovi, který by potřeboval nový domov. Navštívili jsme tedy tuto paní a vyptávali se na onoho chlapce. Moc jsme se toho nedozvěděli, proto jsme jí tam nechali papír s otázkami, které potřebujeme vědět, a odešli jsme. Dítě jsme neviděli.

hlavní silnice mezi městy Kakamega a Eldoret

truhlář a jeho pomocník při pracích na kostele

V průběhu týdne k nám chodil truhlář a připevňoval dveře a okna. Snažil jsem se mu pomáhat, ale bojím se, že jsem ho spíš zpomaloval. Nyní chybí už pouze jedny dveře a práce je hotova. Kostel teď vypadá mnohem lépe. Skoro jako ty naše české :).

V sobotu jsem dětem přichystal slavnostní večeři na rozloučenou.

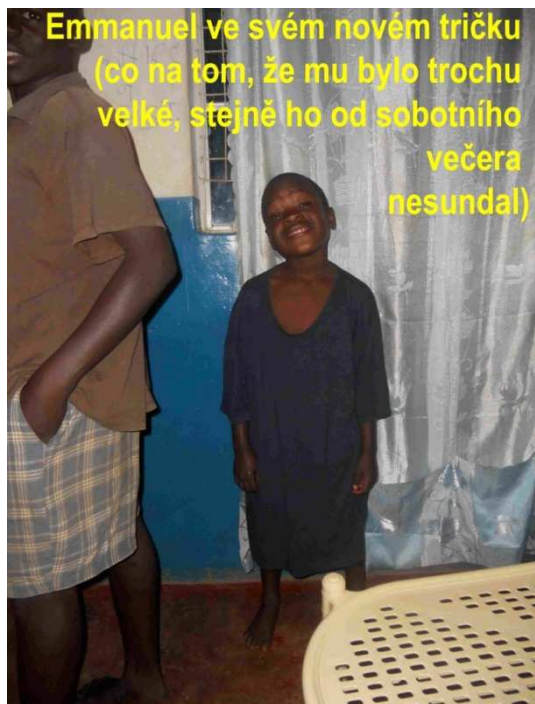
Dal jsem Micahovi peníze na 2 slepice, aby je koupil na trhu. Tam musí obchodovat beze mě. O cenách se totiž smlouvá, a když mě vidí spolu s ním, cena se během okamžiku zvýší alespoň na dvojnásobek. Ke slepicím jsem koupil rýži, brambory, limonádu a na závěr něco sladkého. Chtěl jsem dát každému z dětí i nějaký dárek na rozloučenou. Micah mi řekl, že může na trhu koupit všem tričko.

Tržiště v Kakamega

Emmanuel ve svém novém tričku (co na tom, že mu bylo trochu velké, stejně ho od sobotního večera nesundal)

Souhlasil jsem s ním, i když jsem se bál, jestli to nebude moc drahé. Můžete si nyní tipnout, kolik keňských šilinků jsem musel Micahovi dát, aby koupil 20 triček pro děti (1 Kč = 4KSH). Nejpřesnějším tipujícím tu koupím taky 1 tričko :). Děti si slepice samy zabily, oškubaly, vykuchaly a uvařily. Když jsem před

nějakým časem dětem řekl, že jsem ještě nikdy neviděl zabíjení slepice, přemluvily mě, abych se na to podíval. Musím říct, že jsem měl docela problém to ustát bez ztráty vědomí a zvracení. Je zvláštní, že

sobotní slavnostní večeře

ve škole na pitevně vídám všelijaké části lidských těl, a nevdá mi to.

Masajové
(ten prostřední měl zrovna půjčené oblečení, protože si to svoje tradiční pral)

K večeri jsme pozvali i tři Masaje, kteří nám tu slouží jako hlídači objektu výměnou za střechu nad hlavou pro deštivé noci. Masajové jsou zvláštní kmen. Jako jediní černoši, jež jsem potkal, si i přes život poblíž velkých měst drží své tradice. Oblékají se pouze do fialových a červených hadrů, všemožně si znetvořují uši (dělají do nich velké díry, protahují je,...), sami si vyrábějí zbraně, s jejichž pomocí loví malá zvířata, pijí

zvířecí krev aj. Kolují o nich různé pověsti. Prý nikdy nespí a bojí se jich i lvi. Hlídači jsou to tedy skvělí. Když ale tito 3 mocní válečníci viděli můj foťák, staly se z nich najednou malé děti, které vidí hračku. Skoro jsem se od nich pak nemohl s foťákem dostat.

plně vytížena houpačka

moje sprcha po použití

(ta voda je tak špinavá proto, že tu většinou chodíme bosí, ne proto, že bych se týden nemyl)

Večeře všem moc chutnala. Na oplátku mi děti přinesly jejich pochoutku. Pochytaly pro mě na poli desítky velkých živých okřídlených mravenců do kelímku. Samozřejmě jsem nemohl odmítnout.

Včera jsem naposledy vyučoval při nedělce. Snad jsem dokázal dětem během všech těch nedělí něco předat. Při bohoslužbách jsem pak dostal prostor pro slovo na rozloučenou pro ostatní lidi.

Ve středu ráno odjíždíme s Micahem do Nairobi, v noci ze čtvrtka na pátek odlétám domů.

Společná fotka speciálně pro vás:

řada nejbliže k foťáku:

zleva: Emmanuel, Jane, David, Patience (nejmladší dcera Micaha), Catherine;

2. řada zleva: Peter, schovávající se Mary, míček ukazující Clinton, Herine (prostřední dcera Micaha), Jared;

3. řada zleva: Jackton (červené tričko), Taphace, Melvis, Angu, Collins;

4. řada zleva: Micah, Michael, Cristeen (žena pracující v kuchyni), Simon (ten zdejší), Kaunda; stojící: Šimon (ten český); chybí: Bilha, Elsie (nejstarší dcera Micaha), Carin (malá dcerka Cristeen), Bonface (1. dítě v tomto sirotčinci)

Děkuji mnohokrát za vaše modlitby. Bůh vám žehnej,
Šimon

Podpořit projekty můžete prostřednictvím misijní organizace:

Wycliffovi překladatelé Bible

Studentská 1631/25

737 01 Český Těšín

www.wycliffe.cz

Komerční banka (CZ) 27-2666930297/0100

Dary pro dětský domov v Kakamega (Keňa) můžete zasílat s **var. symbolem: 682205**

Dary na misijní projekt Šimona zasílejte s **var. symbolem: 682007**